

Quỷ Xâm

Contents

Quỷ Xâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18

Quỷ Xâm

Giới thiệu

Độ dài: 8 chươngEditor: Linh ĐàngThể loại: Thần quái, cảm kỳ chi luyện, 1V1, BG, HE, HMac Hoa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-xam>

1. Chương 1

Editor: Linh Đàng

Anh vẫn nhớ rõ cô, người con gái từ nhỏ đến lớn một mực yên lặng ngóng trông phía sau lưng anh.

Anh biết cha mẹ cô mất sớm, phải sống nhờ trong nhà người thân thích, cuộc sống không xấu cũng không tốt, bởi vậy cô luôn ngoan ngoãn khéo léo tận lực không làm người khác phiền lòng, cố gắng giấu đi điểm bản thân mình trong đám người.

Nhưng dù cô có giấu như thế nào, cũng không thể che giấu ánh mắt chuyên chú tinh thuần khi cô chăm chú nhìn anh, năm tháng trôi qua, si ngốc không dời, cho dù là khoảng cách giữa dòng nước sông chết, cũng chưa từng làm cô dao động chút nào.

Đáng tiếc thế giới của anh hỗn loạn sa đọa, không dung được tấm lòng thuần túy chấp nhất như cô.

Thiếu niên mở con ngươi tối đen như đêm, nhìn về cảnh tượng thân thể dâm loạn ngang dọc trước mắt, trên thềm hoa vẫn dẹt kim dày, vô số nam nữ trần truồng, đang không kiêng nể gì điên cuồng ái ân.

Màu da trắng bóng trong không khí rõ ràng đập vào mắt, bốn phía tràn ngập không khí kỳ dị ngọt ngào, đồ ăn, rượu nước rơi xuống mặt bàn đá cẩm thạch, thuốc bột, đầu mẩu thuốc lá, kim tiêm rơi đầy đất, tiếng vật đổ va chạm phịch phịch kịch liệt, vẽ nên một buổi tiệc thịt rượu hoang đường mất tinh thần.

Bất luận nam nam, nữ nữ, nam nữ đều có thể nhiệt tình giao cấu với nhau, phát tiết thân thể không biết chán, một đám bọn họ với nhau, thịt xông thịt vú chói mắt không ngừng lắc lư, bất luận cái gì trong động đều có thể cắm vào nam căn, cắm vào đạo cụ, cắm vào bình rượu, cắm vào bất luận cái gì bọn họ có thể cảm thấy khoái hoạt, miễn là huyết động đều có thể phun chất lỏng, nhiệt tình trút xuống dịch mà bản thân mình có.

Đối mặt với tiệc thịt điên cuồng như thế, trên người thiếu niên không có một chút độ ẩm như trước, anh lạnh lùng gọi lên khước miệng, động vật to lớn ở hạ thân, hung hăng rút cắm vào người phụ nữ nằm úp sấp dưới thân mình, dùng sức hút ra thịt trong cơ thể cô lại dùng sức cắm vào, đâm đến nỗi đâm thủy cứ phun mãi, điên cuồng ẩm ướt khắp thềm.

Bị làm điên cuồng như vậy, về mặt người phụ nữ không có bất kì thống khổ nào, ngược lại bầu ngực giờ cao phập phồng kêu lên: “A... Thật thích, mau làm tôi, làm tôi đến chết!”

“Muốn chết?”

Nụ cười của thiếu niên không đến đáy mắt, ngón tay thon dài dùng sức nắm lấy thứ đồ sẫm giữa hai chân cô bắt đầu xoa bóp, đau nhức cùng thích thú làm cho người phụ nữ phiêu đến tận trời, phun ra dịch nóng bỏng.

“A a... Quá tuyệt vời, tôi muốn chết...”

Giữa hai chân của cô không khống chế được dịch không ngừng chảy ra, hai mắt trắng dã như sắp hít thở không thông, mà thiếu niên lại không lưu tình chút nào, hung hăng đè nặng cô tiếp tục làm, người phụ nữ không chịu nổi khoái cảm như vậy, không tự chủ được đưa tay ra vỗ sàn vận vẹo run rẩy, lại hoàn toàn không thể dao động thiếu niên nửa phần. Không bao lâu sau, sóng kêu biến thành tiếng hô thảm thiết, cho đến giọng nói khàn khàn, rồi sau đó rốt cục mất đi tiếng vang.

Mặc dù ngắt, thân thể của cô vẫn mãnh liệt co rút không ngừng, một hồi lâu mới như xác chết mềm nhũn xuống. Đồng thời lúc này, bữa tiệc thịt cũng đã đến cuối cùng, cả trai lẫn gái mới vừa rồi còn điên cuồng giao triền, giống như hẹn nhau trước, lúc người thiếu niên điên cuồng đâm vào người phụ nữ thì từng người ngã xuống, không còn sức để làm điên cuồng như vừa rồi, bên trong gian phòng to như vậy, lúc này lại chỉ có thiếu niên vẫn duy trì thanh tỉnh.

Mặt thiếu niên không chút thay đổi rút ra từ trong cơ thể người phụ nữ, làm càn rót tinh dịch vào trong cơ thể cô, con ngươi tối đen không có một chút ánh sáng, lại thêm thâm trầm trào phúng: “Trên thế giới nhiều dâm phụ như vậy, nhưng không có một người thánh mẫu có thể mang thai tôi.”

Giọng nói chưa dứt, thiếu niên đã như u linh biến mất trong phòng. Không bao lâu sau, phương xa ánh mặt trời le lói, trên cơ thể người phụ nữ, giữa hai chân, phàm là chỗ thiếu niên phun tinh dịch, đều nổi lên ngọn lửa xanh biếc, dần dần cắn nuốt cơ thể người phụ nữ, nhưng cô lại hồn nhiên không thấy.

Mà sau khi ngọn lửa quỷ dị nổi lên từ người cô, liền bắt đầu nhanh chóng vọt ra thiêu đốt mỗi người trong phòng, ngọn lửa làm cho người ta sợ hãi cháy cực nhanh, dường như người nào dính phải đều bị nuốt hết. Lúc này khói đặc phả ra, chuông cảnh báo hỏa hoạn cũng ben nhộn vang lên, phương tiện phòng cháy bắt đầu phun nước vào, hoàn cảnh bắt đầu trở nên hỗn loạn, dù vậy, trong căn phòng vẫn có người ở yên trong không gian bừa bãi đó, chỉ thấy vô số thân thể tại bị lửa rực thiêu đốt, trong ngọn lửa ùn ùn kéo đến, hóa thành yêu ma vận vẹo quỷ dị.

2. Chương 2

Editor: Linh Đang

Mười sáu tuổi năm đó, người thiếu niên Mạc Hoa thăm mền chết vì một trận hoả hoạn. Từ đó cứ mỗi tuần, cô đều mang hoa, đi đến bia mộ nơi anh an nghỉ tưởng niệm anh, bất kể gió mưa chưa bao giờ ngừng nghỉ, bây giờ đã là mười năm sau, cô vẫn như trước, chưa từng rời xa.

Bởi vì mấy lần gần đây liên tiếp tăng ca, cô không tiện đến đây vào ban ngày, rất vất vả mới được lúc rảnh rỗi, cũng đã là nửa đêm. Nghĩa trang chỉ mở cửa cho tới buổi chiều, đối mặt với cửa sắt đã khóa chặt, bất đắc dĩ, cô chỉ có thể lén lút chui vào theo chỗ hổng ở góc tường.

Cho dù mấy cột đèn gần đó có phát ra một chút ánh sáng mờ, nhưng một mình ở nghĩa trang vào ban đêm, nói hoàn toàn không sợ hãi là giả, nhưng may mắn nghĩa trang chỗ người thiếu niên là nghĩa trang kiểu Tây, phần đất bằng phẳng, bia mộ chỉnh tề, ngày thường thu dọn rất sạch sẽ, cho dù buổi tối kinh khủng, nhưng dường như không có cảm giác ma quỷ lẩn lút như nghĩa trang có nấm mồ kiểu Trung Quốc.

Mỗi lần đến nơi đây, trong lòng Mạc Hoa liền thấy vô cùng bình tĩnh, không biết vì sao, nhìn thấy bia mộ của anh, cô liền cảm thấy anh đang ở không xa, chỉ cần nhắm mắt lại có thể phát hiện, cái gọi là sinh tử cũng chỉ là một khoảng cách mà thôi, anh đang ở nơi mà cô có thể chạm tới, một ngày nào đó, cô có thể tới chỗ của anh.

Mấy ngày nay mưa phùn không ngừng, nghĩa trang càng thêm ướt lạnh âm u, mặc dù là như vậy, Mạc Hoa lại đang ngồi xổm trước bia mộ khẽ vuốt từng chữ lõm xuống trên đó không muốn vội vã rời đi, cô nhẩn nại mười phần ngồi trước bia mộ kể những chuyện mình gặp phải gần đây, nói đến chỗ thú vị, còn có thể hơi cười rộ lên.

Cô nghĩ có lẽ hành vi này, trong mắt người khác là vô cùng điên ngốc, nhưng không sao, ngày thường người tới nghĩa trang rất ít, đêm khuya càng không có bóng dáng người khác, cô có thể điên ngốc như vậy cả đời.

Cũng không biết qua bao lâu, khi cô ngồi hai chân run lên, đứng dậy định rời đi, tiếng cười khẽ thản nhiên vang lên sau lưng cô.

Đó là âm thanh vô cùng dễ nghe, nhưng dưới hoàn cảnh này đột nhiên nghe thấy tiếng cười như vậy, lại khiến người ta nổi da gà sồn tóc gáy, trong nháy mắt đó, cả người Mạc Hoa không tự chủ được run rẩy, muốn lập tức trốn xa nơi này, nhưng sức mạnh không hiểu nào đó lại bức bách cô quay đầu nhìn về phía sau.

Giọt mưa rơi xuống cột đèn như cây kim trong bóng tối, rầm rầm như cánh chim bay trong đêm, trong cánh chim hắc ám đó, một bóng dáng từ từ xuất hiện bên cây cổ thụ cạnh bia mộ, đó là một thiếu niên tuấn mỹ cao ráo, đồng phục trung học đơn giản trên người anh thoáng thoém không hề có nếp nhăn, nhìn qua da thịt của thiếu niên trắng nõn gần như trong suốt, trong bóng đêm này, như thể sáng lên mờ ảo, khiến người ta khó mà dời tầm mắt, đó đúng là thiếu niên đẹp trai mà cô mê luyến, mười năm trước chết oan chết uổng, Lê Hằng Ảnh.

Đùng một tiếng, chiếc ô trong tay Mạc Hoa rơi xuống đất, gió lớn chợt thổi bay, vô số giọt mưa rớt xuống mặt cô nặng trĩu, cho dù cả người ướt đẫm, Mạc Hoa lại hoàn toàn không thấy, cô không thét chói tai cũng không chạy trốn, chỉ run rẩy nhìn anh, ánh mắt si mê muốn anh, tất cả đều đập vào đáy mắt.

“Thực sự em rất cố chấp, còn cuồng dại hơn cả cha mẹ anh.”

Giọng nói của thiếu niên nhẹ như gió, lại rành mạch truyền vào trong tai Mạc Hoa, anh lại tiếp tục nói: “Mỗi tuần đều đến, em muốn được cái gì?”

“Em chỉ muốn gặp anh.” Mạc Hoa lấy dũng khí nói.

Thiếu niên đi ra khỏi cái bóng của cây đại thụ, từng bước đi tới chỗ cô, lúc này Mạc Hoa mới phát hiện, quả thật thân thể anh là nửa trong suốt, dường như cô có thể xuyên thấu qua anh, nhìn thấy rừng cây quý dị lác lác sau lưng anh, dù vậy, nhưng cô không có bất luận ý niệm chạy trốn gì trong đầu.

“Em muốn ở cùng với anh sao?” Mạc Hoa không trả lời, thiếu niên tiếp tục nói: “Nguyện ý đánh đổi cơ hội ở cùng với anh bằng bất cứ giá nào?”

Mạc Hoa trừng mắt nhìn, thân hình run rẩy trong mưa như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào: “?? Em nguyện ý.”

Thiếu niên nở nụ cười, nụ cười kia tà mị lại vô tình: “Đến cái giá là gì em cũng không hỏi anh sao?”

Mạc Hoa cắn cắn môi dưới, nhưng cũng không tránh ánh mắt của anh, thiếu niên không tiếp tục truy hỏi cô nữa: “Buổi tối ngày mai mười hai giờ đến đây, đưa lưng về mộ của anh, vô luận phát sinh chuyện gì, em đều không thể cự tuyệt, không thể quay đầu, sau bảy ngày liên tục như thế, anh có thể đến bên cạnh em.”

Thiếu niên nói xong những lời này, biến mất như sương khói, chỉ để lại Mạc Hoa ngơ ngác nhìn phía trước, trong cơn mưa rất lâu mà khó có thể nhúc nhích.

3. Chương 3

Editor: Linh Đang

※※※

Buổi tối ngày hôm sau rất lạnh, không khí ẩm ướt như thể có thể đọng lại nước bất cứ lúc nào, nhưng không có mưa rơi, bởi vậy thời tiết lạnh vô cùng ẩm ướt như thế này có thể khiến người ta hít thở không thông.

Mạc Hoa đúng hẹn đi đến nghĩa trang, đứng trước mộ Lê Hằng Ảnh không yên, chân tay luống cuống. Cô mất ngủ một đêm, cả ngày tâm tình vô cùng hỗn loạn, bộ dáng của anh hôm qua, giọng nói của anh chân thật như thế, nhưng mà gặp phải loại chuyện này, làm sao có thể để người ta hoảng hốt cảm thấy tất cả đều chỉ là ảo giác.

Nhưng dù sao đi nữa cô cũng không thể kháng cự đề nghị như vậy, những năm gần đây lòng của cô chỉ có thể cất giấu hình bóng của anh, cũng chưa từng chấp nhận người khác phái khác, cô nghĩ chính mình sẽ mãi cô độc như thế, không nghĩ tới có ngày có thể nhìn thấy linh hồn của anh, được nghe một câu anh nói.

Nghĩ đến đây, Mạc Hoa lộ ra nụ cười tự giễu, có lẽ cô thật sự bị ma quỷ ám ảnh, mới có thể tới đây đợi linh hồn xuất hiện lần nữa, nhưng nếu linh hồn này là anh, tại sao tâm hồn cô lại không hoàn toàn bị mê hoặc.

Mạc Hoa đưa lưng về phía mộ Lê Hằng Ảnh hít sâu một hơi, lại thở dài ra một hơi, thấp thỏm nhìn thời gian trên đồng hồ, yên lặng đếm ngược đến lúc đêm khuya buông xuống, kim giây tới càng lúc càng gần?? Năm, bốn, ba, hai, một.

Đột nhiên đèn điện bốn phía bị tắt, cô lọt vào bóng tối không thấy được năm đầu ngón tay, lúc cô kinh ngạc toát ra mồ hôi lạnh, bia mộ của người thiếu niên phía sau cô, truyền đến mùi tanh ảm thấp, âm u xâm nhập vào xương tủy, làm cho khắp cả người phát lạnh.

“Hằng Ảnh?”

Cô khó nén sợ hãi kinh hô, nhưng không có bất cứ ai trả lời, mùi tanh trong không khí còn mang theo chút ngọt, khiến cô có chút đầu váng mắt hoa, thân thể cũng không tự chủ được mà bắt đầu khô nóng.

Đồng thời vào lúc này, một thứ lạnh lẽo cuốn lấy đôi chân trần của cô từ đằng sau, cơ thể Mạc Hoa căng thẳng, dường như muốn bắt đầu gãy đổ, lúc này trong không khí mùi ngọt tanh càng thêm đặc hơn, hai chân cô mềm nhũn không dùng được một chút sức lực nào.

Thứ lạnh lẽo leo lên bắp chân của cô, tiến thẳng về phía trước đến đáy quần của cô, chui vào từ bên quần lót của cô, ngậm thứ giữa hai đùi, từ từ ma sát khe hở chật hẹp giữa hai chân cô.

Cô muốn thét chói tai, muốn cự tuyệt, muốn quay đầu để biết rốt cuộc là thứ gì, nhưng nhớ tới lời nói ngày hôm qua của thiếu niên, cô chỉ có thể cứng ngắc để mặc bài bố.

Trong bóng đêm, cô cảm giác được dị vật bên người càng ngày càng mạnh mẽ, ma sát tạo ra tiếng vang kỳ dị, âm thanh cũng không chói tai, lại khàn khàn cào vào lòng người, từng chiếc quần áo của cô bị rút đi, rồi sau đó có thứ gì đó bò lên, cẩn thận khê vuốt mỗi một tác da thịt của cô, không muốn buông tha bất kì chi tiết nào.

Ngay từ đầu cô vô cùng khấn trương, như muốn khóc thành tiếng, nhưng dần dần, cô phát hiện sự va chạm này cực kì ôn nhu, dường như không có ý muốn làm thương tổn cô, mà thỉnh thoảng lại truyền đến mùi hơi ngọt, cũng khiến cho cô càng thêm lâng lâng thả lỏng thân thể, lúc cô không còn cảm giác, đóa hoa nữ tính u cốc đóng chặt bỗng chảy ra chút mật dịch.

Nhận thấy được động tình của cô, thứ băng lãnh như rắn trơn bóng tiến vào giữa hai chân cô, xoay quanh trước đóa hoa, muốn nường vào mật nước tiến nhanh vào bên trong, cô kinh hô một tiếng lại không có sức lực để cự tuyệt, những chiếc tua trong cơ thể cô thì vô cùng nóng, lúc uốn éo lại lạnh như băng xuân, khiến cô trong ngoài sợ run không thôi, vật đó cũng không thô to, nhưng vô cùng linh hoạt, cô có thể cảm giác được dị vật băng lãnh vận vẹo thân hình rõ ràng, lúc ở giữa thịt non của hoa huyết thì lưỡng lự, lúc lười rần lại ngoằn ngoèo chui vào tận bên trong chỗ sâu, ở khắp mọi nơi, đều lưu lại dấu vết dính dính ẩm ướt ái muội.

Không thể coi thường mỗi một tác cảm quan mà vật hắc ám phóng đại trong cơ thể cô, Mạc Hoa có thể cảm giác được vô số băng lãnh tay cùng tua cuốn, không ngừng đùa giỡn thân thể của cô, vuốt ve bầu ngực, cạo sát tóc mai của cô, chậm rãi bò sát qua lưng của cô, mỗi một động tác đều làm cho cô run rẩy, nhưng cũng mang đến sa đọa vui thích.

Cô bắt lực mở hai mắt lại nhắm hai mắt, bên ngoài là một mảnh hắc ám, thân thể dần dần mất đi khống chế, trở nên không giống như là chính mình. Cứ chạy mà khó có thể chống cự tê dại, khiến hai đầu gối cô mềm nhũn quỳ ngồi xuống, lúc này tua cuốn đẩy ngã thân trên của cô, làm cho cô nằm xuống phía trước, cũng nâng lên bờ mông tuyết trắng của cô, dùng sức tách mở đóa hoa, làm cho mật dịch hoàn toàn chảy ra từ huyết nhỏ, không hề che lấp đối diện mộ bia của thiếu niên.

“Dừng!”

Mơ hồ nhớ tới hình như phía sau là bia mộ của thiếu niên, cô nhẩn nhé muốn khép hai chân, một bàn tay lạnh như băng lộ ra từ trong bóng tối, dùng sức vỗ mông của cô. Cùng lúc đó, hai tay cầm chân của cô nâng lên mông, dưới sự dẫn dắt của những tua cuốn mà cô không nhìn thấy, mang cánh hoa trắng nõn của mình kề sát lên phía trên bia mộ, bắt đầu trên dưới ma sát.

Tấm bia đá lạnh lẽo rắn chắc và cơ thể nóng bỏng của cô tạo thành kích thích cường đại, nghĩ đến chính mình đối diện với mộ bia tự an ủi, dường như cô muốn kêu khóc ra tiếng cự tuyệt, nhưng cô chỉ có thể cắn chặt môi, cắn đến môi dưới của mình chảy máu, để mặc tư vị kì dị lan tràn toàn thân.

Không biết ma sát bao nhiêu lần, mộ bia bởi vì mật dịch cùng nhiệt độ cơ thể của cô dần dần trở nên ẩm áp, rắn nhỏ trong cơ thể cô cũng bị cô thiêu nóng, rời khỏi thân thể của cô, vòng eo của cô lại không tự chủ được mà động tác nhanh hơn, theo đuổi khoái cảm chính mình cũng không nói rõ.

Tiếng cười khê quen thuộc lại truyền đến, đó là âm thanh của thiếu niên, cả người cô cứng đờ, một thứ gì đó thô to cứng rắn như đá, liền tiến vào thân thể của cô. Trong nháy mắt đó, cô có thể cảm nhận được chính mình bị tách thành hai nửa, nhưng đáng sợ là, cô chưa từng có kinh nghiệm nên cũng không biết là đau, ngược lại dâng lên cảm giác thỏa mãn khác thường.

4. Chương 4

Editor: Linh Đặng

“Hằng Ảnh?? A....Hằng Ảnh??”

Cô hốt hoảng thấy rằng chính mình đang bị anh tiến vào, không tự chủ được la lên tên của anh, cô không phân rõ được đến tột cùng cảm giác phong phú này là của thân thể hay là tâm lý, nhưng thân thể của cô không có cách nào để khắc chế bắt đầu đông đờ thắt lưng và mông, nghênh hợp vật to lớn lạnh lẽo xâm nhập.

Thiếu niên cũng không hồi đáp, nhưng đôi tay hết sức lạnh lẽo khẽ ấn thắt lưng của cô, vuốt dọc theo lưng, sức lực vừa ôn nhu lại to lớn, mang theo áp lực cùng tìm kiếm khó mà nói rõ, làm tận sâu trong xương tủy cô cũng cảm thấy run sợ. Đôi nhũ hoa đầy đặn của cô, bị tua cuốn uốn quanh vuốt ve, huyết thịt chặt chẽ cũng từng chút bị va chạm, Mạc Hoa bất lực mở to hai mắt, trong bóng đêm cảm thụ cự vật ở giữa hai chân không ngừng xâm phạm huyết thịt, dưới sự xâm nhập của thứ lạnh như băng, vách tường thịt chiếm được khoái cảm kịch liệt, cuối cùng co rút phun ra chất lỏng nóng bỏng tươi nóng cự vật.

“Không nghĩ tới em lại dâm đẳng như vậy.”

Lúc này rốt cuộc thiếu niên cũng mở miệng thấp giọng nói một câu như vậy, mặc dù giọng nói rất nhỏ, nhưng cô lại có thể nghe rất rõ ràng, nghĩ đến chính mình lại yêu ở mộ của thiếu niên, mặc cho quái vật không rõ trong bóng đêm đùa bỡn, còn bị thiếu niên nhìn thấy bộ dáng dâm đẳng của cô như vậy, Mạc Hoa hoảng hốt cảm thấy bản thân mình bị cắt thành hai nửa một cách độc ác.

Trong đầu biết rành mạch chuyện đã xảy ra là vô cùng đáng sợ, hẳn là cô nên thét chói tai thoát đi, thân thể lại giống như con cẩu mẹ, không ngừng nâng thắt lưng lắc lắc mông, khát vọng càng nhiều với cự vật.

“Hằng Ảnh...Anh....Có phải anh chán ghét em hay không?”

“Nếu anh chán ghét em... Em sẽ thoát đi, buông tha cho cơ hội được ở cùng với anh sao?”

Thiếu niên vòng hai tay qua eo cô cúi người xuống, trong đầu Mạc Hoa hoàn toàn lộn xộn, không thể hồi đáp bất cứ thứ gì, mặc dù mở mắt nhắm mắt đều là bóng đêm, cô vẫn nhắm hai mắt đè nén nước mắt sắp trào ra, phóng túng thân thể của chính mình thừa nhận ái ân quỷ dị như vậy.

Cự vật vẫn lạnh lẽo cứng rắn như trước, không nhúc nhích đứng thẳng giống mộ bia, nhưng dưới sự dẫn đường của tua cuốn, cô không ngừng mở rộng bắp đùi, mật huyết co rút lại, eo mông vê tròn, dâm đẳng theo đuổi cao trào. Mỗi khi cô phun dịch yêu nóng bỏng về phía cự vật, tà vật sẽ thoáng dễ chịu, tay này sẽ vuốt ve chỗ mẫn cảm như thưởng cho cô, gây cho cô càng nhiều vui thích.

Cứ như vậy ở hoàn toàn trong bóng đêm, cô không biết chính mình tiết ra bao nhiêu lần, lại cao triều bao nhiêu lần, cô chỉ biết là cự vật cứ xâm nhập thân thể cô từng tắc, từng chút nuốt hết ý thức của cô, mãi đến cuối cùng cô hoàn toàn bị bóng đêm thổi quét mới thôi.

Ngày kế tiếp cô nghe được đồng hồ báo thức vang lên thì bừng tỉnh, khi chập vật lăn từ trên giường xuống, mới phát hiện bản thân mình lại đang mặc quần áo của đêm qua, nằm trên giường nơi mình thuê.

Hồi tưởng lại tất cả đêm qua, cô ngạc nhiên nghi ngờ nhìn thân thể của mình, phát hiện quần áo trên người hoàn toàn đầy đủ nhưng giữa hai chân vô cùng đau xót, lại làm cho cô không thể phủ nhận thứ quỷ dị mình gặp phải ở nghĩa trang, cự vật lạnh lẽo như còn ở trong cơ thể cô, khiến cho cô không có sức lực khép lại hai chân. Cô phát run xuống giường muốn rửa mặt chải đầu, chân vừa mới chạm đất, hai đầu gối mềm nhũn lại té trên mặt đất gần như không đứng dậy được.

Cô nghĩ hẳn là bản thân mình điên rồi, bằng không làm sao tối hôm qua có thể tùy ý cho tua cuốn dị giới bài bố, giống cẩu mẹ bình thường hay phe phẩy mông, thủ dâm với bia mộ, thậm chí đạt được vô số cao trào trong tình huống đó, lại nghĩ tới câu nói người thiếu niên nói với mình hôm qua, Mạc Hoa không nhịn được che mặt khóc lên.

Cô khóc một thời gian, xốc lại tinh thần trang điểm đi làm, nhưng cả ngày cô đều đần độn không biết chính mình đang làm cái gì. Đợi Mạc Hoa tỉnh táo lại, mới phát hiện sắc trời đã tối muộn, mà chính mình đã chạy tới bên cạnh nghĩa trang, đứng ở bên ngoài đầu óc lơ đãng.

Chuyện đêm qua đã xảy ra, không thể nghi ngờ là một cơn ác mộng, mặc dù trong đó có chút khoái cảm ngọt ngào, nhưng sa đọa vào bóng tối thì nhiều hơn. Cô nhớ tới câu nói của người thiếu niên làm cô vạn kiếp bất phục hôm đó: “Bất kể xảy ra chuyện gì, em đều không thể cự tuyệt, không thể quay đầu, cứ liên tục bảy ngày như thế, anh sẽ đến bên cạnh em.”

Mạc Hoa rất rõ ràng, chỉ cần tiếp theo cô đứng cạnh bia mộ đến nửa đêm, cô lại sẽ gặp phải cảnh này, nhưng có thể ở cùng một chỗ với người thiếu niên, đối cô mà nói cũng là dự hoặc lớn không thể chống cự.

Hai người bọn họ miễn cưỡng được xem như thanh mai trúc mã, nhà cách nhau không xa, học cùng nhà trẻ, từ lúc cô sáu tuổi đã yên lặng thích anh, sau đó tiểu học hai người cùng trường, ngẫu nhiên cùng lớp, cô lại chỉ dám nhìn anh từ xa.

Đợi đến khi học trung học hai người không cùng trường, cô mới có dũng khí tiếp cận anh, ý đồ nói chuyện cùng anh, ngay từ đầu anh cũng không đặc biệt kháng cự, đối xử với cô lạnh nhạt giống như người bình thường, sau đó thỉnh thoảng anh sẽ thản nhiên hưởng ứng lời nói của cô, cũng mỉm cười với cô. Anh là một thiếu niên đẹp trai như thế, cũng bởi vậy khi cười lộ lên vô cùng ôn nhu làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Mãi đến một ngày, đột nhiên anh bắt đầu tránh cô, vất vả lắm cô mới hẹn anh đi ra được, bàng hoàng hỏi anh xảy ra chuyện gì, anh lại lạnh nhạt trả lời: “Tôi cùng với cậu không thuộc cùng một thế giới, tốt nhất cậu nên tránh xa tôi một chút.”

Anh nói không sai, cô chính là một cô gái bình thường, anh lại là một vì sao sớm cao cao tại thượng, xa không thể với, nghe được một câu của anh, cuối cùng cô cũng tỉnh táo lại, không hề vọng tưởng có thể tiếp xúc với anh nữa.

Mặc dù là như vậy, cô vẫn không thể dời mắt khỏi người anh. Không bao lâu sau, liên tục đến tin tức anh bỏ mình ngoài ý muốn, từ đó cứ mỗi tuần bất kể mưa gió, cô đều cầm bó hoa đến trước mộ nhìn anh.

Cô nhìn anh sống mười năm, chết mười năm, nhưng không có một ngày có cơ hội cùng với anh, cho đến hiện tại, hi vọng lớn nhất của cô vẫn là anh. Thiếu niên hỏi cô vì sao đến cái giá là gì cũng không hỏi, thật ra trong lòng cô đã sớm có kết luận.

Cô không biết bảy hôm sau anh sẽ đến bên cô như thế nào, chỉ biết là đây là cách duy nhất cô có thể làm cho người chết sống lại, cũng là cơ hội được ôm anh chân thực, còn nếu sáu ngày này cô bỏ đi, đời này đến một chút cơ hội cô cũng không có.

Nghĩ đến đây, cô từ từ nhìn nghĩa trang mờ tối, lộ ra một nụ cười không rõ, rồi sau đó chậm rãi đi vào, như hôm qua vậy, trước mười hai giờ đưa lưng về phía bia mộ của anh, run rẩy chờ chuyện tiếp theo.

5. Chương 5

Editor: Linh Đang

Đến đúng mười hai giờ, quả nhiên nghĩa trang lại hoàn toàn rơi vào bóng tối, quái vật từ dị giới lại đến, thiếu niên không phát ra âm thanh nữa, nhưng Mạc Hoa lại cảm thấy anh đang đứng sau lưng, nhìn của nhất cử nhất động của cô, chờ sau khi thân thể cô nóng bỏng ẩm ướt, sẽ lấy cự vật lạnh lẽo ra vào thân thể của cô.

Hoặc có lẽ là vì hôm qua đã hưởng qua tư vị sa đọa tuyệt vời này, hôm nay thân thể của cô nhanh chóng thả lỏng, tùy ý để cự vật đâm rút. Trong bóng đêm hắc ám, thân thể của cô không cảm thấy đau, trừ bỏ cảm giác đặc biệt bị xé ra, còn lại đều là khoái cảm không tưởng tượng nổi.

Cho dù trong lòng Mạc Hoa có chỗ chống cự, thân thể cũng nhanh chóng quen với tư vị hắc ám gian dâm, mà thói quen là chuyện thật đáng sợ, mặc dù ngay từ đầu không thể tiếp nhận, sau khi trở thành thói quen, sẽ thấy rằng tất cả đều không sao cả.

Vài ngày tiếp theo cứ sa đoạ như vậy, đến đêm ngày thứ sáu, ý muốn cự tuyệt trong đầu cô đã vô cùng mỏng manh, không cần những thứ kia chỉ dẫn trong bóng đêm, chính cô cũng tự đặt mộng lên bia mộ lạnh buốt, nếu cảm nhận được cự vật đến, thậm chí còn có thể phóng dăng đong đưa thất lự cùng mộng của mình, chủ động đưa lên mặt huyết.

Mạc Hoa không rõ lắm sao mình lại có thể biến thành như vậy, rõ ràng mấy ngày trước, cô vẫn là một xử nữ đến tự an ủi cũng không dám, mà nay cô lại dâm dăng đong đưa thân thể của mình, dùng dâm dịch làm thứ lạnh băng đó trở nên nóng bỏng, không hề cảm thấy thẹn phát ra tiếng rên rỉ, làm cho chính mình đạt được cao trào.

Thì ra vui thích của thân thể cùng lý trí có thể cùng đạt được, mà phóng túng thân thể sa đoạ, lại có thể đạt được khoái lạc như vậy. Trong bóng đêm cô nghe được thân thể mình va chạm với thứ không biết tên, phát ra từng đợt tiếng vang phạch phạch dâm mị, âm thanh như vậy làm cho cô càng thêm mẫn cảm, đưa cô lên đầu sóng cao trào.

“Thích giao phối giống cầu mẹ và quái vật như này sao?”

Mấy ngày nay thiếu niên đến chưa từng lên tiếng, lại đột nhiên mở miệng, cô miễn cưỡng khắc chế xúc động quay đầu lại nhìn anh, mệt mỏi thở gấp, không muốn trả lời vấn đề như vậy, nhưng một cánh tay băng lãnh cứ một mực giơ lên, hung hăng đánh hai bên mộng của cô, một cái lại một cái.

“Trả lời!”

Hai mộng của cô bị anh chụp đến sưng đỏ, hai bờ mộng động từng đợt tác động khiến hoa huyết mở ra, làm cho hạ thân cô càng thêm kích thích, Mạc Hoa không chống cự được tra tấn như vậy, run rẩy ngâm nga nói: “Thích... A... Rất thích.”

“Nói dối.” Thiếu niên thản nhiên nói: “Em không thể cự tuyệt, cho nên chỉ có thể thích.”

Cùng lúc khi anh nói chuyện, tua cuốn lạnh lẽo cuộn cuộn nổi lên ở nhụy hoa giữa hai chân cô, hung hăng lôi kéo, lại khiến cô yêu kiều kêu to một trận.

“Dâm dăng tự mở huyết thịt với anh, liều mạng chảy ra chất lỏng quyến rũ người như thế, không cảm thấy thẹn sao?” Lời nói lạnh lùng của thiếu niên kích thích thân thể của cô càng thêm mẫn cảm, nhưng cô vẫn còn chút lý trí, không nhịn được chảy nước mắt: “Biến thành mẹ cầu dâm dăng như vậy, anh còn nguyện ý ở cùng với em sao?”

Thiếu niên lại khẽ nở nụ cười, trong giọng nói có chút trào phúng: “Chỉ cần có thể làm được chuyện anh nói, cho dù là heo mẹ động dục anh cũng có thể nhận.”

Bị anh chửi bới như thế, Mạc Hoa run rẩy nước mắt chảy đầm đìa, như nhận thấy cô đang bị thương, giọng nói ôn nhu của thiếu niên lại cất lên: “Nhưng phần lớn heo mẹ động dục ngày đầu tiên đều không nhịn được, mấy người đó chỉ lo trầm mê nhục dục.”

Trong khi anh nói chuyện, trong bóng đêm vô số bàn tay lạnh như băng khẽ phủ lên mặt cô, lau nước mắt, rồi sau đó động tác của những xúc tua này lại trở nên ôn nhu. Có thứ gì đó khẽ ngậm nhũ hoa của cô, ở hai bên vú một lần lại một lần, như hình xoắn ốc, một vòng vòng như đã có thể chui vào nội tâm của cô.

Mạc Hoa khẽ thở hổn hển một tiếng, ngừng nước mắt, nhưng trong lòng vẫn vô cùng tuyệt vọng, trong bóng tối xúc tua ma sát da thịt của cô, đong đưa thân thể của cô, dẫn dắt cô tiếp tục cảm thụ được khoái cảm bị xâm phạm.

Cự vật lạnh lẽo trong cơ thể, dường như mỗi một lần cô đạt cao trào sẽ càng tiến vào sâu hơn, hình dạng sẽ trở nên càng thêm dữ tợn, mặc dù thứ đó không hề động được như bia mộ, chỉ lên xuống những lần huyết thịt phập phồng, lúc cô dâm loạn đung đưa, lại quét qua cảm thụ mỗi chỗ mẫn cảm non mềm ở huyết thịt, đã đủ để cho người ta phát cuồng.

Giao hợp lạnh lẽo, âu yếm lạnh lẽo, trong cơ thể người phụ nữ như dấy lên ngọn lửa vực thẳm, không có bất kì tia sáng nào có thể soi tới, cũng không có tác dụng, khi giao hoan chúng đã mang lý trí của Mạc Hoa đi, cũng mang đến độ ấm cho sinh mệnh của cô.

Thân hình của thiếu niên mơ hồ hiện lên sau lưng Mạc Hoa, vẻ mặt u ám tối tăm: “Mạc nhi, anh không muốn thương hại em, nhưng mà anh không kháng cự được em, làm sao em có thể ngốc như vậy, thật sự muốn cùng anh vào địa ngục mới cam tâm sao?”

Khi anh nói câu này thì giọng rất khó phân biệt, Mạc Hoa cũng không nghe được, cô đã hãm sâu trong sa đọa tuyệt vọng, mà phần tuyệt vọng này chỉ có càng thêm sa đọa vui thích mới có thể an ủi, cô nắm chặt tay trong bóng đêm, làm cho cự vật từng chút xâm nhập tử cung, không ngừng lấy nóng cháy của mình làm tan thứ lạnh lẽo, phóng túng bản thân mình trong cơn hoan ái trong bóng đêm, một lần lại một lần.

6. Chương 6

Editor: Linh Đang

Ngày cuối cùng, cũng chính là ngày thứ bảy, cô mới vừa tan việc, lúc đứng ở gần công ty thì bị một người trẻ tuổi gọi lại.

Anh ta mặc áo T-shirt đơn giản cùng quần bò, còn đeo cái ba lô, ăn mặc như sinh viên, tóc nhìn như tùy ý lại rất phong cách, khuôn mặt anh tuần lộc ra nụ cười bất cần đời, là người có chút đẹp trai, làm cho người ta rất dễ sinh ra lòng yêu mến.

Mạc Hoa bối rối nhìn anh ta, cho là đối phương chỉ muốn đến gần hoặc hỏi đường, nào biết giọng nói của anh ta rất nghiêm túc: “Cô gái này, cô bị ác quỷ dây dưa, trăm ngàn lần không cần bởi vì khát vọng mà nhảy vào vực thẳm, hậu quả không phải cô có thể gánh vác.”

Đầu tiên Mạc Hoa sửng sốt, rồi sau đó bối rối mở miệng nói: “Anh đang nói hươu nói vượn cái gì thế.” Nói xong, cô liền vội vã bước nhanh tránh khỏi người kia.

Người nọ thấy cô rời đi, chạy nhanh đuổi theo, trầm giọng nói bên tai cô: “Anh ta là ác quỷ có sức mạnh to lớn, vốn không nên xuất hiện tại nhân gian...Cô...”

Nghe đến đó, trong lòng Mạc Hoa dâng lên nỗi sợ hãi, cô dùng sức đẩy anh ta vội vã chạy về phía trước, bắt một xe taxi rồi nhảy lên. Dọc theo đường đi cô còn chưa hết hoảng hốt, suy nghĩ nhiều lần về những gì người kia vừa nói, cô không rõ ràng lắm ác quỷ có sức mạnh to lớn là cái gì, nhưng cô biết gian dân với linh hồn của thiếu niên ở bia mộ trong bóng tối, hoàn toàn vượt quá lẽ thường.

Cho dù rõ ràng việc này ẩn chứa vô số chuyện nguy hiểm không lường trước được, sáu ngày qua đi, bởi vì khát vọng đối với anh, cô ngăn cản chính mình suy nghĩ sâu xa, lại không dự đoán được cuối cùng có một ngày lại bị người ta vạch trần.

Cô trở lại căn nhà thuê, mở đèn lên, ngồi yên trong căn phòng trống vắng một lúc lâu, mới bị chuông báo mình đặt làm cho bừng tỉnh. Như là trực giác, cô lập tức ra cửa đi tới nghĩa trang, cho dù xảy ra chuyện gì, hôm nay đã là ngày cuối cùng, cô không thể buông tha cũng không có cách nào buông tha, chỉ cần cô kiên trì, không quay đầu lại không cự tuyệt, cô có thể cùng với anh.

Cho dù chỉ có một ngày có thể ôm anh cũng tốt, cho dù nhanh chóng chết đi cũng tốt, Mạc Hoa nói với chính mình, không thể buông tha cũng không thể dao động, chỉ là cô không nghĩ tới, khi thân thể cô nằm rạp xuống trong bóng đêm, không biết xấu hổ ma sát mộ bia, thì giọng nói của thiếu niên lại thông thả vang lên.

“Hôm nay em có chút không yên lòng.”

“Không có... A... A...”

Xúc tua đâm mạnh vào mặt hồ của cô, điên cuồng không ngừng mút vách thịt xinh đẹp, làm cho cô không tự chủ được yêu kiều hô lên tiếng.

“Đứa nhỏ nói dối phải bị trừng phạt mới được.”

Thiếu niên nói không nhanh không chậm, tay vô hình cầm lấy hai chân trần của cô, dùng sức kéo hai chân cô ra. Lúc này nửa người trên của cô quỳ rạp trên mặt đất, nửa người dưới lại bị cưỡng bức treo lơ lửng, tư thế như vậy đã rất thống khổ, hơn nữa lúc này cự vật lại hung hăng chọc vào hoa huyết chưa hoàn toàn ẩm ướt của cô, bức cô thét ra tiếng chói tai, thiếu chút nữa cầu xin anh không cần như vậy.

Nhưng hai chữ “Không cần” còn chưa kịp nói ra, đột nhiên cô thanh tỉnh cắn chặt môi dưới của mình, để cánh tay ấy tùy ý bắt lấy hai chân, phía trước phía sau thô bạo đưa thân thể của cô, lấy tư thế tàn khốc bắt buộc hoa huyết phun ra nuốt vào cự vật lạnh lẽo kia.

Vì muốn giữ thăng bằng, cô vươn tay chống về phía trước, đầu ngón tay dính vào bùn đất ẩm ướt, như có thể chảy máu bất cứ lúc nào, nhưng trong bóng tối cánh tay đó lại không muốn buông tha cô, liều mạng lôi kéo hai chân tuyết trắng, trò đùa dai như làm cho chân của cô vừa mở vừa đóng lại, kéo ra để quỵen với vật xâm nhập trong cơ thể.

Động tác như vậy sẽ làm cô vô cùng đau đớn, nhưng đồng thời trong bóng đêm mùi ngọt cũng trở nên càng thêm nồng đậm, không ngừng thúc dục lửa dục của cô, làm cho cô thân thiết nhấm nháp đau đớn cùng khoái hoạt cao trào, bức cô như muốn phát cuồng, cô không thể cầu xin anh buông ra, cũng không thể nói không cần, cuối cùng chỉ có thể rơi nước mắt hô: “Van cầu anh...”

“Cầu anh cái gì? Kẻ lừa đảo nhỏ.”

“Van cầu anh... Ôn nhu với em chút.” Cô hèn mọn nói cầu xin.

Hai tay vốn tàn khốc lôi kéo cô, khe buông hai chân của cô xuống, để cho cô có thể thở dốc, trong bóng đêm giọng nói của thiếu niên đặc sệt như mật, lẩm bẩm nói nhỏ: “Nói cho anh biết vừa rồi em suy nghĩ cái gì.”

Xúc tua ôn nhu trấn an cô, làm cho tứ chi cô vốn có chút cứng ngắc trầm tĩnh lại, vốn đang càn quấy huyết thịt dần dần ướt át, cô ngoan ngoãn nâng mông lên một lần nữa lại tiếp nhận cự vật, nỉ non chuyện gặp phải hôm nay với anh.

Cô nói xong xuôi, thiếu niên trầm mặc một lát, mới ôn nhu vỗ về lưng cô nói: “Anh ta nói không sai, hiện tại em có thể quay đầu.” Giọng nói của anh có chút dụ dỗ ngọt ngào, cùng ưu thương không rõ: “Em có muốn quay đầu nhìn anh không, anh đã là người chết, trở về từ hoàng tuyền, thân hình hư thối, không còn là người em quen, mặc dù như vậy, em vẫn kiên trì muốn cùng với anh sao?”

Mạc Hoa run rẩy ngừng động tác ở mông, lúc này lần đầu tiên thiếu niên đưa giọng nói của anh đến sát bên tai cô, ngọt ngào nói: “Chỉ cần quay đầu lại nhìn anh em sẽ hối hận, em có nghĩ tới anh sẽ trở về với bộ dáng của ma quỷ, nếu như cả người anh là ấu trùng tiến về phía em, em có thể thản nhiên ôm anh hay không?”

7. Chương 7

Editor: Linh Đang

Mạc Hoa điên cuồng phát run, không biết nên làm thế nào cho phải, cô chỉ hy vọng anh tới bên cô, cho tới bây giờ không muốn anh lấy bộ dáng này trở về, nhưng cho dù là như vậy cô cũng không muốn buông tay; cô không muốn cự tuyệt cũng không nguyện quay đầu, chỉ có thể dùng sức cắn môi dưới để cho việc này nhanh chấm dứt.

Đối mặt với cổ chấp của cô, thiếu niên khinh thường cười ra tiếng: “Đúng rồi, anh không nên bức em quay đầu, anh sẽ đến trước mặt em, cho em nhìn người em khát vọng là quái vật như thế nào.”

“A!”

Nghe câu ấy xong, cô nhin không được kêu lên sợ hãi nhắm mắt lại, giọng nói của thiếu niên từ từ vang lên: “Mặc nhi, đến nhìn anh em cũng không dám, làm sao có thể sống cùng với anh đây? Mở to mắt nhìn anh, bằng không làm sao anh có thể tin tưởng tâm ý của em.”

Nghe xong lời nói của thiếu niên, Mặc Hoa chỉ có thể run rẩy mở mắt, nhưng trước mắt vẫn là năm ngón tay không nhìn thấy được trong bóng đêm, cũng không thấy bất kì thứ gì.

“Lừa em thôi, sao anh có thể hù em được chứ.”

Giọng nói của thiếu niên vẫn ngọt ngào như trước, cùng với tiếng va chạm dâm loạn của thịt quanh quẩn trong bóng tối, cự vật vốn chỉ đứng thẳng trong bảy ngày này, đột nhiên chậm rãi khuấy động trong cơ thể cô, đầu tiên Mặc Hoa cả kinh, rồi sau đó cảm thấy một cơn hoa mắt chóng mặt, cả người đã bị xúc tưa nâng lên.

Trong bóng tối dường như cô không phân rõ được phương hướng, chỉ biết hình như mình lướt qua bia đá lạnh lẽo, không ngừng bị cự vật lạnh lẽo rút cấm, cô có chút đầu vầng mắt hoa bất lực vung tay, một đôi tay lạnh lẽo nhanh chóng bắt được cô, cùng cô giao triền mười ngón, ổn định nội tâm mê muội của cô. Cùng lúc đó, vô số xúc tưa ổn định thất lưng cùng mộng cô, để cô có thể không làm trở ngại tà vật tận tình ra vào.

Mặc dù cự vật vô hình vẫn lạnh lẽo như trước, nhưng động tác lại linh hoạt như vật sống, trực tiếp đâm sâu, trực tiếp rút ra chọc vào, không ngừng nghiền nát hoa huyết bí ẩn mẫn cảm, cho cô kích thích liên miên không ngừng.

“A a... Hằng Ảnh... Hằng Ảnh... Đêm nay... Đêm nay qua đi... Thật sự anh sẽ đến bên em sao?”

“Đúng, nhưng em phải đợi một thời gian, mới có thể chân chính đụng chạm đến anh. Dù sao hiện tại anh cũng là linh hồn, phải có một thân thể mới được??”

Thiếu niên ôn nhu vuốt trán cô đã đầy mồ hôi, mặc dù trong bóng đêm anh vẫn không thể thấy rõ, thân thể của người phụ nữ đã được dạy dỗ nhiều ngày, dưới động tác ra vào như sóng lớn, sợi tóc tán loạn, mắt mị như tơ, trong bóng đêm không tự chủ được mở lớn bắt đầu tiếp nhận sự đâm chọc càng sâu.

Đã từng là thiếu nữ có ánh mắt thuần khiết, dưới thân anh đã hoàn toàn trở thành dâm phụ, anh không có đường rút lui, mà cô cũng không có. Động tác của anh nhanh hơn, khiến thịt trong mật huyết bị đè ép, dâm thủy giàn giụa, tận tình mút dòng suối cô không ngừng đổ xuống, rồi sau đó anh đưa đẩy càng mau, hung hăng đưa cô lên đỉnh núi.

Mặc Hoa lắc mông, cảm thụ được an ủi khi cùng quỷ quái giao cấu, phần cảm kỳ này mang đến cảm giác sa đọa, làm cho cô hồng hốc mắt không ngừng co rút tiết ra. Một đêm này, dường như anh còn kịch liệt hơn mấy ngày trước, Mặc Hoa ngất mấy lần, trong cao trào yêu kiều tỉnh táo lại, không khống chế được co rút không thôi, mãi đến cuối cùng, một dòng nhiệt kỳ dị theo cự vật điên cuồng phun ra, bắn thẳng đến tử cung chưa từng nhận tinh dịch của cô.

“A a a...”

Mãnh liệt đánh sâu vào làm cho cô thét ra tiếng chói tai, tinh dịch như lửa thổi quét tới chỗ sâu trong thân thể, làm lục phủ ngũ tạng cô nóng đến mức muốn hòa tan, cả người không ngừng run rẩy, Mặc Hoa chỉ cảm thấy toàn bộ những gì mình có đều bị cháy hết, chỉ còn lại một luồng sáng trắng trước mắt, nghiền xương cô vỡ nát thành tro bụi.

8. Chương 8

Editor: Linh Đang

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô vẫn nằm trên giường của mình như trước, có vẻ tất cả vẫn như bình thường, nhưng khi cô đứng dậy mới phát hiện, giữa hai chân lại chảy ra chất lỏng màu trắng.

Nhận thấy chuyện này là thật, cô đỏ mặt chạy trốn tới phòng tắm, đứng trước gương bất lực nhìn chất lỏng đậm đặc chứng minh kích tình đêm qua, một giọt lại một giọt chảy từ cơ thể xuống.

Cô nghĩ hẳn là mình điên rồi, chẳng những giao cấu với linh hồn, thậm chí còn bị đổ tinh dịch vào, nhưng chỉ cần nghĩ đến anh sẽ sống cùng với cô, Mạc Hoa cảm thấy không có gì là quan trọng cả.

Ngày hôm nay, đương nhiên Mạc Hoa không thấy Lê Hằng Ảnh. Đêm hôm sau cô tới nghĩa trang, cũng tìm không thấy bóng dáng của anh, cô tại đứng trước mộ anh đến đêm khuya, nhưng bảy ngày đen tối kia như chưa từng tồn tại, không có chút dấu hiệu sẽ xảy ra nữa.

Ngày thứ ba, cô vẫn nghĩ anh sẽ xuất hiện, nhưng vẫn không thấy anh, mặc dù anh từng nói phải đợi một thời gian, nhưng chờ đợi không có đầu mối như vậy, làm cho cô dần dần lo âu. Ngày thứ tư, ngày thứ năm... Cô như là cái xác không hồn, làm chuyện gì cũng cạn sạch sức lực, hồi tưởng lại bảy ngày đen tối đó, lại biến thành ngọt ngào không gì sánh được, ít nhất anh ở nơi đó nhìn cô, lạnh lùng nói với cô, thậm chí xuyên qua thân thể, cùng cô hợp làm một.

Đến khi cô thống khổ sống qua nửa tháng, mới phát hiện vòng eo của mình có dấu hiệu chuyển lớn, váy quần trước đây càng ngày càng chật. Cô không hiểu, rõ ràng mười ngày này cô ăn không vô lại ngủ không tốt, làm sao cơ thể lại béo lên được. D@Đ#L\$Q%Đ~~

Qua vài ngày tiếp theo, cô kinh ngạc phát hiện mình mang thai, nhớ tới màn giao hợp trong bóng đêm ở nghĩa trang, Mạc Hoa thật sự không biết rốt cuộc mình mang thai thứ gì. Bởi vì tốc độ lớn bụng cũng không bình thường, cô không biết khi nào sẽ sinh hạ đứa nhỏ, dưới sự bức bách bất đắc dĩ, cô lấy được bằng chứng quan trọng làm lý do, vội vã nghỉ việc.

Đa số thời gian cô đều ở trong nhà, chỉ có buổi tối mới thỉnh thoảng ra ngoài, mua chút đồ dùng sinh hoạt cùng đồ ăn, hoặc là mua đồ ngay trên mạng, đồng thời cô cũng không ngừng chú ý đến các sách liên quan, học tập cách sinh đứa bé một mình.

Hơn hai tháng sau, cô sinh ra một đứa bé trai trong phòng tắm nhà mình, mặc dù là trẻ con nên ngũ quan chưa phát triển, nhưng đã hơi nhìn ra tướng mạo tuần mã, ngoài ra đứa nhỏ này vô cùng ngoan ngoãn, từ sau khi sinh ra cũng không khóc không nháo, chỉ mở to đôi mắt xinh đẹp bình tĩnh nhìn cô.

Cô không biết nên chăm sóc đứa bé này như nào, chỉ có thể chân tay luống cuống tắm sạch cho nó, dùng khăn bông sạch sẽ bao lấy, cùng sử dụng bầu ngực của mình cho nó ăn.

Mà dường như dùng mắt thường cũng thấy được tốc độ trưởng thành của đứa trẻ này, ba hôm sau, nó đã biết mở miệng, dùng giọng nói đáng yêu nói với cô: “Em hi vọng anh gọi em là Mạc nhi, hay gọi là mẹ?”

Vốn Mạc Hoa đã dần dần nhận mình sinh một đứa nhỏ quý quái, nghe xong nó nói chuyện như bị sét đánh, run rẩy hỏi: “Người là ai?”

Đó đứa nhìn cô vô cùng ngây thơ, như kiểu tiếng nấc cục hờn nhiên: “Như em đang chờ mong, anh dựa vào thân thể của em nên anh được sinh ra, đến cạnh em một cách tốt đẹp.”

“Lừa... Gạt người.”

“Qua vài ngày nữa em sẽ biết có lừa gạt người hay không.”

Bắt đầu từ ngày đó, cô không dám để nó mút vú của cô, thậm chí không dám quá mức thân cận với nó, mà quả thực đứa nhỏ đó không nói sai, mặc dù ngày ngày nó chỉ ăn một ít hoa quả và uống chút nước lọc, mỗi ngày cơ thể phát triển làm người ta say mê, tứ chi thon dài, dung mạo của thiếu niên mỹ lệ như thiên sứ.

Mà thiếu niên đó, đúng là người cô nhớ nhưng nhiều năm, bất chấp tất cả để làm cho anh đi đến bên cạnh, Lê Hằng Ảnh.

Mạc Hoa nghĩ tới rất nhiều phương thức anh trở về, nhưng không nghĩ tới anh lại dùng phương thức như vậy để xuất hiện, bị chính linh hồn mình quyến luyện giao hoan trong đêm, rồi sau đó lại sinh anh ra trên trần thế, rốt cuộc quan hệ giữa anh và cô là gì?

Lúc tâm tình Mạc Hoa hỗn loạn không biết nên làm thế nào cho phải, Lệ Hằng Ảnh chưa từng làm ra việc vượt khuôn lại ngồi trên giường của cô, vươn tay khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt dùng giọng điệu ôn nhu nói với cô: “Mạc nhi, hiện tại chúng ta có thể cùng một chỗ.”

Mạc Hoa nhìn ra dự vọng nơi đáy mắt anh, không khỏi run rẩy, cô từng khát vọng anh trở về từ hoàng tuyền, yêu đương với anh thế nào, nhưng mà hiện tại có thể nói cô là mẹ đẻ của anh, cho dù cô có thể tùy ý gian dâm với linh hồn, nhưng cô không có cách nào tưởng tượng ra việc mình gian dâm với anh. D@D#L\$Q%Đ~

Nghĩ đến đây, cô đẩy anh muốn tránh đi, thiếu niên lại nhếch khóe môi, áp thân thể nhỏ bé của cô xuống giường, dùng tiếng nói như thiên sứ nói với cô: “Thời điểm em cam tâm tình nguyện sinh anh ra, em đã không thể quay đầu.”

Nói xong anh xốc quần áo của cô lên, một tay vuốt ve vú bên trái của cô, làm cho dòng sữa phun ra tung tóe, một bên ngậm lấy vú phải, lấy đầu lưỡi vẽ vòng khiêu khích nhũ hoa của cô đứng thẳng, còn không quên chụt chụt mút sữa của cô.

Dưới sự ngậm liếm đùa bỡn của anh, cô nhanh chóng bị khơi mào khoái cảm, nhưng khi tay anh chậm rãi di chuyển đến giữa hai chân cô, cuối cùng cô lại không nhịn được khóc kêu cự tuyệt.

“Không cần, cầu xin anh không cần!”

Anh dừng động tác, lẳng lặng nhìn cô một lát, mới đưa tay giúp cô sửa lại quần áo, ôn nhu nói: “Anh cho em ba ngày để thích ứng.”

Nói xong, anh đứng dậy đi ra khỏi phòng, nhưng khi anh nắm chốt cửa đẩy cửa phòng, đang định bước ra ngoài, cô lại lấy dũng khí nức nở nói: “Có thể dừng như vậy không? Ít nhất... Ít nhất đừng là quan hệ như vậy...”

Anh đưa lưng về phía cô thâm trầm thở dài một hơi: “Anh muốn em quay đầu, là em không chịu, hiện giờ hối hận sao?”

“Không phải em hối hận, chỉ là rất sợ hãi.”

Tiếng nức nở rất nhỏ của cô truyền tới, Hằng Ảnh nhắm hai mắt lại, ôn nhu nói: “Đừng sợ, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em.”

Đêm nay, Mạc Hoa lẻ loi nằm một mình trên giường trần trọc. Trước đó Lệ Hằng Ảnh lớn rất nhanh, lúc đầu lấy quần áo của cô miễn cưỡng mặc được, hoặc thậm chí trực tiếp trần trụi nửa người trên đi lại trong phòng, chỉ quấn một chiếc khăn tắm che nửa thân dưới, mặc dù Mạc Hoa thấy rằng có chút không ổn, nhưng cũng không biết nên làm thế nào cho phải. D@D#L\$Q%Đ~

Nhưng mấy ngày nay thân hình Lệ Hằng Ảnh đã ổn định, cũng không biết anh dùng phương pháp gì, đặt hàng một ít quần áo gửi đến nhà, hôm nay sau khi anh nói với cô những lời này, rửa mặt một cái, mặc quần áo liền ra ngoài.

Mạc Hoa không biết tiền của anh ở đâu ra, cũng không biết anh muốn đi đâu, chỉ biết là chính mình thật sự không thể bình tĩnh đối đãi anh, cho dù anh mặc quần áo vào, cũng không che giấu được khí chất phát ra toàn thân, đặc biệt trước khi anh ra ngoài, thâm trầm liếc nhìn cô, càng làm cho cô run rẩy không thôi.

Đáy lòng có giọng nói nói với Mạc Hoa, cô phải chạy trốn xa anh mới được, nhưng mà cha mẹ mất sớm cô không có gia đình, chạy trốn để làm gì. Cô không có người thân để dựa vào, cũng không muốn liên lụy bạn bè, mà chính cô thật sự muốn rời khỏi anh sao?

Gần đây, mỗi ngày cô đều ngủ chung giường với anh, mặc dù cách anh sinh ra làm cho người ta sợ hãi, nhưng thân thể ấm áp đó vẫn làm cho cô vô cùng lo lắng. Người cô yêu mến lại mất sớm, nay lại có thể bầu bạn với cô như thế, đây là chuyện cô có nằm mơ cũng không thể có được.

Mà tối hôm nay, không có anh ban đêm rất lạnh giá, Mạc Hoa lui người cuộn chặt mình vào trong chăn, thở thật dài ra một hơi, có khoảnh khắc, thậm chí cô cảm thấy hơi mình thở ra biến thành băng.

Không có đèn bóng đêm sâu thẳm như thế, vô cùng tịch mịch càng làm cho người ta phát cuồng, cô nhắm mắt nhớ lại buổi đêm mình giao cấu điên cuồng với bìa mộ. Cắm kỵ sa đọa mang đến vui thích, làm cho người ta như chạy giữa sống và chết, không thể kháng cự cái loại khoái cảm làm cho cả thể xác và tinh thần bị hoàn toàn hủy hoại này.

9. Chương 9

Editor: Linh Đang

(tiếp theo)

Sau khi Lệ Hằng Ảnh được sinh ra, Mạc Hoa cũng mơ hồ cảm thấy thân thể của mình càng thêm suy yếu, cô càng ngày càng sợ lạnh, thời gian ngủ cũng càng ngày càng dài, có đôi khi cô bị vùi lấp trong cơn ác mộng về bóng tối vô biên không thể tỉnh giấc, phải dựa vào Lệ Hằng Ảnh hét lên, mới có thể kéo cô ra từ trong ác mộng.

Có lẽ đưa anh trở về thế giới phải trả giá, đó là hấp thu tính mạng của cô. Mất đi tính mạng ở trong dự kiến của cô, cô cũng không sợ hãi, nhưng sinh anh ra như vậy, làm sao cô có thể không sinh ra sợ hãi, vào lúc này, cô khó mà bỏ quên được lời người trẻ tuổi nói với mình trên đường, con quỷ này có sức mạnh vô cùng lớn, không nên xuất hiện ở trên đời.... Nghĩ vậy, Mạc Hoa cảm thấy lạnh hơn vài phần, dù thế, lòng của cô lại dần dần bình tĩnh lại.

Anh là do cô sinh ra từ trong bụng, lại nhanh chóng trưởng thành như thế, quả thật làm cô sợ hãi, nhưng nhìn từ một góc độ khác, nếu có thể lấy tính mạng của mình làm cái giá, đổi lấy cuộc sống trùng sinh cùng những ngày ấm áp của anh, làm sao cô không vui vẻ chịu đựng đây.

Chỉ là anh đã được tái sinh, vì sao còn muốn đòi lấy thân thể cô... Mạc Hoa không tự chủ được nhẹ vỗ da thịt trên cánh tay, khát vọng kỳ dị trong nội tâm làm cho cô run rẩy không thôi.

Lúc bị anh cưỡng chế trên giường, quả thật cô rất sợ hãi, nhưng trong sự sợ hãi có thứ không thể nói rõ, vô cùng chờ mong thứ cấm kỵ, rốt cuộc cô có bao nhiêu sa đọa, có bao nhiêu điên cuồng, mới có thể muốn bị đứa nhỏ chính mình sinh ra xâm phạm?

Một giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt có chút lạnh cứng của Mạc Hoa, trong cơn buồn ngủ mông lung, cô lại không phân biệt được cuối cùng mình đang ôm tâm tình gì.

Hai ngày sau đó, thời gian Mạc Hoa ngủ càng ngày càng dài, thậm chí có đôi khi cô tỉnh lại và phát hiện mình không còn một chút sức lực nào, đến ngày thứ ba, khi cô đang mơ mơ màng màng mở mắt ra, sắc trời ngoài cửa sổ đã mờ nhạt.

Lệ Hằng Ảnh ngồi cạnh giường, ngược nắng chiều tà nhìn cô, Mạc Hoa không thấy rõ vẻ mặt của anh, lại mơ hồ cảm thấy anh ngồi bên giường nhìn mình rất lâu rồi, ý tưởng này làm cho cô không tự chủ được quay mặt qua chỗ khác.

Anh cũng không có ý định chuyển tầm mắt đi, vươn tay ra, lấy ngón tay ma sát da thịt lạnh băng của cô, cô chỉ có thể hoảng hốt nháy mắt, tùy ý để anh âu yếm. Không bao lâu sau, Lệ Hằng Ảnh tiến đến bên người cô, thấp giọng nói bên tai cô: “Đợi một lát nữa sẽ mang em ra ngoài.”

Mạc Hoa muốn cự tuyệt, anh lại liếm hôn vành tai khéo léo của cô, phun một ngụm khí nóng bên tai nhạy cảm: “Một giờ sau nếu em không chuẩn bị tốt, anh rất thích tự mình thay trang phục cho em.”

Nói xong xuôi anh liền đứng dậy, đi ra khỏi phòng, Mạc Hoa ngồi yên trên giường một hồi lâu, mới bắt đầu đi đứng dậy, chậm rãi đi đến phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Khi Mạc Hoa

ra khỏi phòng, Lê Hằng Ảnh đã mặc một thân âu phục màu xám bạc, ngồi ở trên sofa đợi cô, lúc này nhìn qua bộ dáng Lê Hằng Ảnh chỉ khoảng hai mươi tuổi, thân hình đã như đàn ông thành thục, có sức quyến rũ làm cho người ta khó mà kháng cự, đồng thời lại mang theo nét tươi đẹp của thanh niên, đặc biệt là dung mạo, bao hàm cả sự thần bí giữa người và quỷ.

Ánh đèn sáng ngời cùng quần áo vừa người, làm cho Mạc Hoa thấy rõ ràng sự tao nhã cùng ma mị của anh, đây là thiếu niên cô lưu luyến si mê nhiều năm, cũng là đứa con cô mang thai sinh ra, nghĩ thế, Mạc Hoa lại không thể nhìn thẳng anh.

Khi một hơi thở mê người xộc vào mũi, Mạc Hoa thấy rằng có chút choáng váng, trên người anh có lẫn hương vị thâm trầm của lần trước giao hoan, cùng với sự chiếm hữu khó có thể diễn tả, làm cho cô không biết theo ai. Nhưng thân thể anh cực kì ấm áp, dường như có thể làm người ta bồng, vì thế khi cánh tay anh bắt lấy, nhét cô vào lòng, cô mơ hồ nghĩ đến chính mình sẽ bị lửa nóng hừng hực đốt sạch.

Khi hai người đi xuống nhà, một chiếc xe đen dài (limousine) đã đợi dưới lầu, tài xế mặc đồng phục màu tối, mang theo bao tay thuần trắng, một mực cung kính mở cửa xe, sau khi hai người lên xe, xe chạy một mạch tới nơi phồn hoa nhất thành phố.

Cách một tầng thủy tinh, nhìn bóng đêm như ban ngày ngoài cửa sổ, phố xá phồn hoa cùng với mọi người rộn ràng, Mạc Hoa thấy rằng những thứ đó thật xa xôi, từ lúc ở nghĩa trang gặp linh hồn của thiếu niên, cô rất giống một u hồn, càng ngày càng có ít cảm giác chân thật về thế giới, hôm nay nếu không phải Hằng Ảnh mang cô ra ngoài, dường như cô đã quên bộ dáng của thế giới bên ngoài.

Ở cửa kính xe phản chiếu bóng dáng của mình, tái nhợt lại không chân thật, như là một linh hồn, có thể biến mất ngay nơi ngọn đèn đường sáng rõ. Lúc này đột nhiên xe dừng lại ở một chỗ, cô được Lê Hằng Ảnh mời ra khỏi xe, Mạc Hoa mới phát hiện trước mắt là cao ốc cao nhất khu đô thị này.

Cao ốc này có tổng cộng chín mươi chín tầng, phía dưới tầng trệt là trung tâm thương mại, hơn mười tầng tiếp theo chủ yếu là trung tâm kinh tế, cao hơn là sân thượng cùng nhà hàng, nhưng rất ít người biết, ngoài cái vẻ bề ngoài là tầng cao nhất của một cao ốc ra, tầng trên cùng còn là một câu lạc bộ tư nhân cao cấp.

Câu lạc bộ tư nhân có bề ngoài như thế, cũng không phải người bình thường có thể tùy ý tiến vào, chi phí hàng năm năm đều là trăm vạn, cũng là thế giới mà Mạc Hoa không thể tưởng tượng.

Mạc Hoa cũng không biết người này có câu lạc bộ tư nhân, tùy ý để Lê Hằng Ảnh ôm cô đi vào đại sảnh, anh không nhìn không gian tráng lệ rực rỡ như thánh điện, không nhìn hai hàng nhân viên cúi đầu ở hai bên thảm đỏ, bình thần ung dung đi vào thang máy chuyên dụng của câu lạc bộ, trực tiếp vào phòng sang trọng bậc nhất ở tầng chót.

Khi cửa thang máy mở ra, tất cả là cảnh đêm ở thành phố, hiện ra trước mặt hai người không sót chút nào, xe cộ qua lại ngã tư đông nghịt như thoi đưa, thành phố náo nhiệt có đèn điện như bầu trời sao lóng lánh, mà trước khung cảnh này, bố trí một bàn ăn dành cho hai người.

Kỳ quái là, trên khăn trải bàn trắng muốt, cũng không có dụng cụ chờ đồ ăn là dao nĩa, chỉ có hai ly thủy tinh đựng nước trong suốt, cùng với một lọ hoa hồng để trang trí thôi.

Lê Hằng Ảnh ngã ra dựa vào ghế, ý bảo Mạc Hoa ngồi xuống uống nước, lúc này Mạc Hoa mới phát hiện mình vô cùng khát. Sau khi cô tỉnh lại thì chưa ăn cơm, nhưng cũng không thêm ăn, nếu không phải Lê Hằng Ảnh nhắc nhở, thậm chí có khả năng cả ngày cô cũng sẽ không ăn không uống.

Mạc Hoa nghe theo cầm lấy cái ly, môi cẩn thận dán vào cái ly, miệng nhỏ hớp chút chất lỏng lạnh lẽo trong đó, nhưng khi dòng nước tiến vào cổ họng khô khốc của cô, lại có một cỗ dòng nước ấm lan tràn khắp cơ thể, làm cho thân thể vốn lạnh băng của cô trở nên ấm áp.

Loại cảm giác ấm áp này, làm cho Mạc Hoa vốn đã bị lạnh băng mấy hôm nay, không nhịn được hớp liên tục vài hớp, nhưng có lẽ vì lâu chưa ăn gì, uống chưa được nửa ly cô đã khó nuốt vào. Cô mím môi muốn buông cái ly, ngón tay Lê Hằng Ảnh lại đặt lên cái ly cô muốn buông, trầm giọng nói với cô: “Uống hết ly nước.”

Mạc Hoa lắc lắc đầu, Lê Hằng Ảnh liền cầm lấy cái ly uống một hơi cạn sạch, rồi sau đó lấy tay che trụ khuôn mặt Mạc Hoa, dùng môi của mình che lấy đôi môi vì bị ép mà mở rộng của cô.

Hơi thở của anh cùng nước đồng loạt đổ vào miệng của cô, tiếp theo đó là đầu lưỡi bị khuấy đảo, Mạc Hoa chỉ cảm thấy trong miệng bị đẩy lên ngọn lửa, linh hồn cùng thân thể của cô bắt đầu bị bỏng, thân thể băng lãnh có chút thống khổ, lại mơ hồ có thể cảm nhận được niềm vui thích kỳ dị, giống như lần giao cấu với bia mộ trong đêm, cô không biết mình nên đón ý nói hòa hay là nên kháng cự, chỉ cảm thấy không thể hô hấp.

Lệ Hằng Ảnh càng quấy càng thêm kịch liệt trong miệng cô, bàn tay cũng không an phận bắt đầu dao động trên cơ thể cô, càng ngày càng bữa bãi thăm dò tất cả của cô, nhưng khi hai tay cô nắm chặt đỡ trên ngực anh, muốn kháng cự chuyện sắp xảy ra, anh lại buông cô, thấp giọng nỉ non nói.

“Mạc nhi, sinh ra anh thì em sẽ phải chết, em có thấy sợ hãi không?”

Mạc Hoa khẽ lắc đầu, đột nhiên đôi mắt thâm trầm của Lệ Hằng Ảnh lóe lên hai luồng âm u, rồi sau đó anh nâng gương mặt của cô, trầm giọng hỏi.

“Nếu em phải chết đi, anh cũng không cho em đi, em sẽ cảm thấy sợ hãi sao?”

Mạc Hoa trầm mặc một lát, mới bắt lực nhìn anh nói: “Em không biết... Nếu để anh về trần thế mà em phải chết đi, vì sao anh lại không cho em đi?”

Lệ Hằng Ảnh thấp giọng nở nụ cười: “Mạc nhi, em không hiểu sao?”

Mạc Hoa mê mang nhìn anh, đang muốn muốn mở miệng thăm dò, lại bị anh ôm ngang lên đi vào bên trong.

Chính giữa căn phòng lớn, là chiếc giường màu đỏ hoa lệ, đối diện với cảnh đêm phồn hoa bên ngoài. Rèm hồng nửa trong suốt rủ xuống giường, hai bên màn che có hoa văn gần đó, bốn phía còn bố trí đèn cung đình hoa lệ, nhìn như lãng mạn tinh xảo lại để lộ ra một hơi thở quỷ dị.

Khi Lệ Hằng Ảnh đẩy tầng rèm che trên giường ra, đặt cô lên giường lớn mềm mại, Mạc Hoa cũng tỉnh táo lại, kinh hô một tiếng bắt đầu giãy dụa, Lệ Hằng Ảnh cũng không lập tức ngăn chặn cô, chỉ ôm sắc mặt bình tĩnh:

“Nếu em không muốn chấp nhận anh, vì sao phải gọi anh từ hoàng tuyền về.”

10. Chương 10

Mạc Hoa nhìn khuôn mặt quen thuộc lại xa lạ trước mắt, hốc mắt phỉếm hồng, cô còn nhớ rõ khi anh máy thai trong bụng cô, cùng với cảm giác vỡ ối và anh chui từ trong cơ thể cô ra. Đứa nhỏ chui ra từ trong bụng mẹ rất thần kì, nếu cô tùy ý để anh tiến vào lần nữa, cô sẽ cảm thấy mình hoàn toàn sụp đổ, mất đi tư cách làm người.

Nhưng khi đối mặt với câu hỏi anh đặt ra, cô nên xử lí như nào, dù sao cô cũng sinh anh ra, đều là vì chấp niệm của cô, thậm chí anh còn từng hỏi cô có muốn quay đầu hay không, nhưng cô bị ma quỷ ám không thể nào buông tha được.

Lệ Hằng Ảnh hạ thấp người, khe liếm hai mắt đắm lệ của cô, giọng nói ảm áp: “Mạc nhi, chấp nhận anh, chấp nhận tất cả của anh, người em yêu nằm trong mộ và người em vẫn luôn nhớ đến là anh, hiện tại anh đang chân thật đứng trước mặt em. Cho dù phải kéo em vào địa ngục, anh cũng đoán được em yêu thật lòng.”

Một câu nói nhẹ nhàng như thế, Mạc Hoa lại cảm thấy dường như mình không có sức chống cự, hai tay vốn gắt gao nắm chặt dần dần thả lỏng, mềm nhũn rơi trên ngực anh. Lệ Hằng Ảnh cực kì ôn nhu nâng gương mặt cô lên, nụ hôn dừng trên khuôn mặt tái nhợt lạnh như băng, từng chút mang lại hơi ấm cho cô.

Không giống với những đêm ảm thấp đầy mùi máu tanh, hơi thở của anh mang theo mùi hương, có vẻ là mùi trầm hương, quanh quẩn làm người ta bị mê hoặc.

Người thấy hơi thở dễ chịu của anh, trong cái ôm nóng bỏng của anh, Mạc Hoa hốt hoảng cảm thấy mình như đang ở trong cảnh mơ, thực ra nhiều năm như vậy, cô không ngừng hỏi chính mình, rốt cuộc phần tình cảm này với cô là cái gì, cho dù là lúc anh còn sống, thời gian hai người cùng xuất hiện đều rất ít, huống chi là sau khi qua đời, cô chỉ chăm chú nhớ lại những kỉ niệm đã tàn, và thứ bản thân cô còn lại là hai bàn tay trắng.

Không phải cô không nghĩ tới muốn quên anh, nhưng vừa nghĩ đến lại càng điên cuồng không muốn quên đi, cô liền thống khổ khó hô hấp, chỉ cần cô có thể nhớ, cô có thể ảo tưởng chính mình có được anh, có thể có được anh, cô có thể cảm thấy hạnh phúc. Thời gian trôi qua lâu dài, cô liền bỏ xuống ý nghĩ quên phần cảm tình này đi, muốn ôm chút lưu luyến ấy si mê đến khi chết đi.

Cô cũng không rõ lắm rốt cuộc cảm tình của mình với anh là yêu, hay chỉ là một loại ngu muội chấp nhất, nhưng nghe thấy anh nói muốn được cô yêu thật lòng, bức bách trong lòng cô lại tuôn ra cuộn cuộn, muốn bắt chấp tất cả để thỏa mãn mong muốn của anh.

Lệ Hằng Ảnh cởi áo khoác của cô ra, để cho cô nằm thẳng trên chiếc giường đồ rượu, mái tóc dài của Mạc Hoa rối tung như những đợt sóng hồng, trên người chỉ còn lại nội y, da thịt trắng bệch dưới lụa hồng cùng đèn cung đình nổi bật hạ, tăng thêm mấy phần huyết sắc, cũng làm cho khuôn mặt tái nhợt của cô tiêm nhiễm một chút đỏ ửng.

Anh nhẹ nhàng cuốn lấy giữa răng môi cô, sau đó phủ lên môi của cô, cướp lấy hô hấp, cùng cô nóng bỏng giao triền, vừa rồi anh vừa ép cô uống nước vừa hôn, bởi vì mê loạn bàng hoàng, Mạc Hoa cũng không có tâm lực đi nhắm nháp, nhưng mà lần này, cô bỏ xuống tất cả trời buộc, hoàn toàn để cho chính mình say mê trong đó.

Anh cuốn lấy răng môi cô, không ngừng quyến rũ cô, Mạc Hoa trúc trắc nghênh hợp sự đòi lấy của anh, trong không gian đầy mùi trầm hương cô nhắm mắt lại, cảm thụ nhiệt độ tản ra kinh người của anh.

Hai tay của anh từ từ dao động trên cơ thể cô, cởi bỏ nút thắt trước ngực cô, bàn tay nóng bỏng tìm được bầu ngực như đã mất đi độ ấm của cô, lấy đầu ngón tay nhẹ gầy chỗ trái tim cô, khiến cho cả người cô sợ run. Trong nháy mắt đó, cô cảm thấy chính mình sắp chết vì lạnh lẽo, tim gần như không thể đập, bởi vì những cử chỉ âu yếm của anh mà đập lại một lần nữa.

Tay kia của anh thì nóng bỏng vuốt phẳng da thịt của cô, khiến cho cô rên rỉ tê dại một trận, cũng chậm rãi mang đi bằng giá phủ vào tận xương cô. Mạc Hoa cảm thấy mình như đang chìm nổi trong dòng nước ấm áp, vươn tay ra muốn bám lấy thứ gì đó, rồi sau đó nhanh chóng xoa đường cong lưng anh, túm lấy chiếc áo sơ mi không một vết nhăn của anh.

Nhận thấy cô động tình, Lệ Hằng Ảnh thấp giọng nở nụ cười, rồi sau đó dời khỏi cơ thể cô, không nhanh không chậm cởi từng cúc áo sơ mi trước mặt cô. Mạc Hoa vốn được anh ôm vô cùng thoải mái, hiện giờ mất độ ấm, bàng hoàng mở to mắt, mới phát hiện anh đang để trần nửa thân trên, tựa tiếu phi tiếu liếc cô.

Thấy bộ dáng đó của anh, trong lòng Mạc Hoa vừa thấy ngọt ngào lại vừa vô cùng hoảng hốt, anh đã không phải là thiếu niên năm ấy cô mến mộ, mà là con quỷ cô sinh hạ bất luân, càng hoang đường hơn là, anh sắp cùng cô hợp làm một.

Không dám suy nghĩ sâu xa chuyện kế tiếp, Mạc Hoa lần nữa nhắm mắt lại, Lệ Hằng Ảnh bỏ đi trời buộc trên người, lại lần nữa bắt nạt đè lên cô, phun hơi thở nóng bỏng bên tai cô: “Vẫn sợ hãi sao?”

Mạc Hoa khẽ lên tiếng, nói nhỏ: “Anh sẽ không cảm thấy... Cơ thể của em... Rất bẩn...”

“Mạc nhi, vì sao em lại nghĩ như vậy?” Lệ Hằng Ảnh thấp giọng hỏi, trong giọng nói có chút cảm xúc không rõ: “Là vì em sinh ra anh... hay là vì những đêm kia, những lời nói cuối cùng của anh làm tổn thương em?”

Mạc Hoa không trả lời, nhưng anh biết có thể là cả hai, anh không nhận được thở dài một hơi, dời thân dưới áp lên bụng cô, từ từ nói: “Khi đó anh nói những lời này, cũng chỉ là hy vọng em quay đầu... Anh khát vọng nữa trở lại thế gian lại lần nữa, nhưng không muốn mất em.”

Anh nói tới đây, cũng không tiếp tục giải thích, chỉ thần nhiên nói: “Em còn chưa ở cũ xong, vậy để sau đi. Nếu thật sự em rất để ý, anh có thể chữa trị thân thể Mạc nhi khỏe hẳn, sau đó mới tiến vào cơ thể của em.”

Anh nói những lời này rất khó hiểu, Mạc Hoa hoàn toàn không thể tiêu hóa, nhưng lúc này anh lại nâng hai chân của cô lên, không biết lấy từ đâu ra một chiếc bình thủy tinh, đổ chất lỏng bên trong vào khoảng giữa hai chân cô.

Chất lỏng trong suốt nhìn như lạnh lẽo, lại có loại nóng rực kì dị giống như vừa rồi anh ép cô uống nước, lập tức làm cho dưới thân mẫn cảm sinh ra sự đau đớn khó diễn tả, cùng với khi cô kinh hoàng hét lên, quần lót tuyết trắng của cô cũng bị ẩm mà hiện lên gần như trong suốt, in ra hình dạng của u cổc một cách rõ ràng.

Khi Mạc Hoa ngượng ngùng muốn khép hai chân lại, Lệ Hằng Ảnh lại ngăn chặn bắp đùi của cô, làm cho chỗ riêng tư của cô hoàn toàn lỏa lồ, đồng thời anh cũng cúi xuống bắt đầu liếm chỗ vải dẹt màu bạc.

“Hằng Ảnh... Không nên... Không..A a a...”

11. Chương 11

Editor: Linh Đang

Mạc Hoa bắt lực đung đưa mái tóc, hai tay cố gắng đẩy anh ra để anh không xâm phạm được, Lệ Hằng Ảnh không chút nào nhượng bộ, một mạch cỡi quần lót nhỏ của cô, lấy ngón cái vuốt ve hoa hạc đang dần dần thức tỉnh, dùng đầu lưỡi liếm láp đóa hoa run rẩy, làm cho cô thở gấp liên tục, cả người tê dại dần dần mất đi sức lực chống cự.

“Mạc nhi... Anh sẽ khôi phục tấm thân xử nữ của em, như vậy em sẽ không thấy rằng thân thể bị anh vấy bẩn.”

Lệ Hằng Ảnh liếm liếm môi, khàn giọng nói, lúc này Mạc Hoa đã bị anh làm cho hoang mang lo sợ, hoàn toàn không nghe rõ ràng anh nói cái gì, cô chỉ biết là chính mình vừa mới chiếm được một khoảng không để thở dốc, đột nhiên anh lại cúi đầu xuống, thâm nhập đầu lưỡi vào chỗ đáng xấu hổ đang rộng mở.

“A... Hằng Ảnh... Đừng... Đừng như vậy a a a...”

Trong nháy mắt đó, dường như luồng điện kích thích dọc theo bắp đùi chui thẳng vào trong bụng cô, buộc cô phải dang hai chân ra, phun một lượng lớn dâm mật.

Cơ thể của người phụ nữ đã vô cùng mềm yếu, phun ra triều dịch vừa lạnh vừa ngọt nhưng lại tanh tưởi, dù vậy người đàn ông nằm úp sấp trên người cô lại không thềm để ý, tham lam cắn nuốt tất cả những ngọt ngào cô chảy ra, rồi sau đó đẩy lưỡi vào trong cơ thể cô, tà ác ra vào hoa huyết, khiêu khích chỗ thịt mẫn cảm, làm vách thịt vốn đã dần dần mất đi độ ẩm ma sát thành hố lửa, thiêu đốt ngón chân cô cong lại không có sức chống cự, nhưng lại không thể không hòa tan trong môi lưỡi của anh.

Đèn bốn phía dần dần tối đi, khiến rèm che màu đỏ tầng tầng ở trên kéo ra bóng thật dài, lúc có ánh sáng, phòng này như là một căn phòng cưới đỏ thắm, nhưng trong thời khắc quý dị bủa vây, bốn phía dày đặc sắc thái sống chết ma quỷ cùng ái muội.

Người phụ nữ mở lớn hai chân cả người run rẩy tùy ý để người đàn ông liếm mút ở giữa, một bàn tay bắt lực túm lấy khăn trải giường màu hồng gấm, tay kia bị người đàn ông gắt gao nắm trong lòng bàn tay. Rên rỉ ái muội cùng thở dốc, vân vê thống khổ cùng nhấp nhô khuấy khuấy, trong không gian hồng phấn quanh quẩn không thôi.

Trong một lần cố tình nghiêng nát của người đàn ông, người phụ nữ nức nở thân thể run run bị đoạt đi hô hấp trong cơn cao trào, thân mình cứng đờ, cũng không có phản ứng. Lúc này rốt cuộc người đàn ông cũng dừng động tác, duỗi lưng ngã ra giường, không hề quan tâm đến cơ thể nữ bên cạnh, lộ ra một nụ cười đè nén mà điên cuồng.

“Mạc nhi, chúng ta hãy bắt đầu một lần nữa...”

Nói xong, anh bắt nạt dần người vào tấm thân đã khôi phục xử nữ của cô, trong hoa huyết hoàn bích không tỳ vết. Đèn chiếu sáng bốn phía đột nhiên bị tắt, chỉ còn lại đèn cung đình từ từ sáng lên, lúc sáng lúc tắt.

Cơ thể nữ vừa rồi như bị cắt ra nhưng lúc này cũng không cứng ngắc, hoa huyết đã được tưới đều chảy mặt dịch như trước, bởi vậy không hề trở ngại tiếp nhận cự vật xâm phạm, mà anh cũng không vội vàng xâm nhập, ngược lại cực kỳ triển miên gặm hôn da thịt lạnh lẽo của cô, từ ngực tới cổ trắng nõn không có nhịp đập, rồi sau đó hôn tới môi, khe khẽ thổi vào cô một hơi.

“Mạc nhi... Tỉnh lại đi, em là thánh mẫu cũng là vợ của anh, anh được tái sinh từ cơ thể của em, cũng sẽ mang cơ thể của em đi.”

Nói xong, anh động thân về phía trước lần nữa, cơ thể phụ nữ không có động tĩnh gì đột nhiên run lên, Mạc Hoa tỉnh lại từ trong trận lửa thiêu đau nhức, mở hai mắt chỉ cảm thấy trước mắt hoàn toàn tối đen, không khỏi hoảng hốt hô.

“... Hằng Ảnh...”

“Anh ở trong này.”

Giọng nói của anh vô cùng ôn nhu, đồng thời cự vật cũng hơi rút ra, bên hông trắng kiện của anh, bắt đầu ma sát trước hoa huyết róc rách. Ngay từ lúc đầu, thân thể Mạc Hoa có chút cứng ngắc, nhưng dưới sự nhẫn nại khiêu khích mười phần của anh, cô dần dần nhớ lại những đêm chìm trong sa đọa ngọt ngào.

Anh đã không còn là linh hồn lạnh lẽo trong bóng đêm, mà là người đàn ông có cơ thể chân thật, thân hình tinh tráng nặng nề đặt trên người cô, da thịt ấm áp ma sát thân thể băng lãnh, mà thứ nóng cháy của anh không ngừng chui sâu vào cơ thể cô.

Đau nhức dưới thân vô cùng chân thật, cảm giác được an ủi hoàn toàn không giống với sự đau đớn lúc ở nghĩa trang, nhưng sự đau đớn thấm thiết này, rốt cuộc cũng làm lòng của cô trào ra cảm giác kết hợp với anh một cách chân chính.

Vào giờ khắc này, cô hoàn toàn quên chính mình bị linh hồn gian dâm rồi sinh hạ anh, quên mình bị chính đứa nhỏ sở sinh phá vỡ lần nữa, cô chỉ có thể gắt gao ôm lấy anh, nhắm hai mắt không ngừng thở hổn hển, cảm thụ được chính mình một tác một tác bị xâm phạm đau nhức dạt dào.

Thực ra cho dù không nhắm mắt lại, người mới vừa tiếp xúc lần nữa với bóng đêm như cô, cũng không hoàn toàn nhìn thấy cảnh tượng trong phòng. Bởi vậy cô hoàn toàn không biết căn phòng đã tối tăm từ lâu, nhưng chỗ hai người ái ân, cũng chính bụng bằng phẳng giữa hai đùi cô, lại từ từ nổi lên ngọn lửa màu xanh quý dị, theo xâm nhập không ngừng rút chọc của anh, dần dần thiêu đốt vào bên trong.

Được anh lấp đầy rất thỏa mãn, khiến cho Mạc Hoa đang loạn tình để lại vài vết cào trên người anh, trong ngọn lửa đốt người, cô cảm thấy chỗ nào cũng được anh âu yếm, vừa ôn nhu lại cuồng bạo, thân thể của cô gắt gao bám vào anh, cảm nhận được tà vật hung dữ lộng hành không chút rào cản, vốn có chút đau khi co rút, nhưng khoái cảm bị nghiền nát thần kì, đã sớm bị dục vọng hủ bại, thân thể hưởng qua vô số lần cao trào, mặc dù cũng không được tự nhiên khi khôi phục xử nữ, nhưng cũng không quên vui mừng như điên khi trụ lạc.

Tiếng thịt va chạm phạch phạch phạch, thông thả mà nặng nề, vang lên trong bóng đêm quý dị, đèn đuốc trong phòng đã tắt toàn bộ, nhưng nam nữ đang quần quít lại hoàn toàn bị vây quanh vực lửa xanh biếc, thiêu đốt biến hoá thành thứ ánh sáng kì lạ, bộ dáng thất thần của Mạc Hoa trong ngọn lửa kì dị, có loại diễm lệ khó tả, hoàn toàn khác với bộ dáng trầm lặng đơn thuần của cô.

Hai chân thon dài của người phụ nữ gắt gao quấn quít lấy vòng eo rắn chắc của người đàn ông, run rẩy khát vọng hứng lấy xâm nhập của anh, thắt lưng cùng móng dong đưa tư thái mềm mại yêu mị tận xương, từng giọt mồ hôi rơi xuống lụa đỏ, như là khô cạn vết máu, bộ dáng hai người triển miên vận vẹo, điên cuồng đề lên đồng lụa, làm rối loạn cả đêm giường, trong căn phòng u ám biến tất cả đen tối thành biển máu, phát ra hơi thở dị giới mê đắm trầm luân.

“Mạc nhi... Thích cảm giác anh ở trong cơ thể em sao?” Lệ Hằng Ảnh động thân trên, ngăn chặn hai tay của cô, dưới thân dán lấy cô, xử lí cô không theo quy luật, hai mắt Mạc Hoa mở thất thần, trông mắt hồng đào lộ vẻ tình dục, hai bên môi dính nước bọt trong suốt, run rẩy thở dốc nói: “Thích... A... Hằng Ảnh...”

Bên môi Lệ Hằng Ánh chứa nụ cười ý vị thâm trường, tốc độ dưới thân nhanh hơn, giọng nói ầm áp dụ dỗ: “Cho dù anh là đứa nhỏ em sinh cũng không sao cả?”

“Em... Hằng Ánh...Em... Ách... A a a...”

“Nếu em để ý, anh sẽ rời đi.”

“Không... Hằng Ánh... Van cầu anh... Van cầu anh ở lại...mà aaa...”

Nghe được đáp án như ý, Lệ Hằng Ánh ban thưởng đâm thẳng vào hoa tâm cô, rồi sau đó lại không khác chế điên cuồng đâm rút trong đó.

Thân thể mềm mại có chút không thể thừa nhận kích thích như vậy, nhưng ký ức về khoái cảm điên cuồng khiến cô vui vẻ đồng đưa thân thể hòa theo tà ác xâm nhập của anh, hoa huyết xinh đẹp không ngừng nghiền áp kích thích, bị bắt phải lộ ra nhụy hoa mờ ảo, rồi sau đó bị va chạm hung dữ, mật dịch ngọt ngào phun ra tung tóe.

“Mặc nhi, Mặc nhi... Anh dâng sinh mệnh từ nay về sau của mình cho em, để em không vì chuyện sinh hạ anh mà tan thành mây khói. Nhưng mỗi khi anh bị ngọn lửa của nhân gian đốt sạch, em sẽ lại mang thai anh, để anh tồn tại trên thế gian một lần nữa... Rồi sau đó, em vẫn là vợ của anh.”

Lệ Hằng Ánh khẽ liếm cánh môi của cô, quyến rũ để chiếc lưỡi mê đắm lộ ra, rồi điên cuồng thổi quét hô hấp của cô, nuốt tất cả những gì cô có vào bụng, không chừa chút khe hở. Ý thức của Mặc Hoa mơ hồ không nghe rõ anh nói cái gì, nhưng cô mơ hồ biết, tiếp nhận tình yêu của anh, là rơi vào vực thẳm vạn kiếp bất phục. Nhưng sao cô lại không thể tiếp nhận tất cả của anh đây?

Cô không hề chống cự anh tùy ý lần lượt đòi lấy, động tác của anh điên cuồng kéo đến vô số cao trào, ngọn lửa hùng hực cháy lên trong cơ thể lạnh lẽo, mật dịch không ngừng phun tung toé không thể đã động tới ngọn lửa, ngược lại càng khiến cho tà vật càng thêm kích động xâm nhập, muốn bức ra cô càng nhiều tình ý đang ẩn sâu.

Nhìn anh mất đi sinh mệnh cũng nhìn anh khôi phục độ ẩm, cuối cùng dưới ánh sáng mờ tối cô cũng thấy được bộ dáng của người yêu mình, cũng thấy rõ ràng ngọn lửa kì dị đang thiêu đốt hai người, dù vậy, cô không cảm thấy sợ hãi chút nào, nâng mặt của anh lên, miêu tả dung nhan cô khát vọng đã lâu.

Trong mắt Lệ Hằng Ánh phản chiếu bộ dáng quyến rũ của người phụ nữ, mà anh thì không bao giờ nguyện ý muốn nhả nài nữa, vòng qua lưng tinh tế ôm lấy cô, để hai chân cô dang rộng ra ngồi lên bắp đùi mình, cuồng bạo rút cắm đưa mình vào sâu trong tử cung của cô, lúc cô hoàn toàn bị kích thích thì ôm cô vào ngực, tưới tinh dịch nóng bỏng của mình lên hoa tâm của cô, kích thích cô co rút phun ra lượng lớn mật dịch, rồi sau đó ngắt đi.

Mặc dù cô đã mất đi ý thức, thân thể vẫn tham lam dán lấy anh không muốn buông ra, lúc này lửa rực trên cơ thể hai người cũng dần tắt, nhưng tà vật dâng trào trong cơ thể người phụ nữ vẫn không hề ủ rũ, không ngừng bắn dịch đục vào tử cung của cô, làm bụng bằng phẳng của cô cứ nhô lên như mang thai.

Bị cưỡng ép ngay cả khi đã ngắt đi, người phụ nữ không ngừng co quắp phát ra tiếng nước nổ dầm mị, người đàn ông hơi nheo mắt lại, khóe môi hơi cong lên, cảm nhận hưởng ứng hoàn toàn không không chế được của cô, trong đôi mắt sâu thẳm hoàn toàn là bóng hình ấy. Cùng lúc đó, rèm giường mỏng manh tung bay theo gió, khung cảnh hơn nửa thành phố, lấp ló trong khe hở, trở thành bối cảnh hai người ân ái rõ ràng nhất.

Anh biết trái tim của cô, linh hồn của cô đã hoàn toàn thuộc về anh, nhưng thân thể của cô sa đọa còn chưa đủ sâu, những ngày kế tiếp, anh không phân biệt được ngày đêm không ngừng dạy dỗ cô, mãi đến khi cô có thói quen ngày ngày đêm đêm được anh dạy dỗ, không có tinh hoa anh bắn vào không thể sống một mình.

Đến thời điểm đó, có lẽ anh sẽ thắng thắn với cô, mục đích lớn nhất khi anh tái sinh đến thế giới này, chính là không ngừng đoạt lấy linh hồn cùng tính mạng mọi người, những con dân đã để anh bước lên con đường của quỷ.

Thành phố này có cả ngàn vạn nhân khẩu, tối nay có bao nhiêu người biến mất khi không có ánh đèn, cho tới bây giờ không có ai đếm được. Anh dùng tính mạng mấy nghìn người để kéo cô từ cõi chết trở về, sau

này cũng không ngừng cướp lấy mạng người, tinh luyện ra linh hồn tinh hoa, nuôi nấng người vợ chân thành này, để cho cô vĩnh viễn được trẻ trung mỹ lệ, cũng có cũng đủ năng lực để lần lượt đưa anh về nhân gian.

Cô là một cô gái đơn thuần, khi biết tất cả những thứ này, có lẽ sẽ hận anh, cũng có lẽ sẽ không, nhưng mà hận anh thì như thế nào? Khi cô không muốn buông tha chăm chú nhìn vào vực thẳm, cô đã định trước sẽ bị vực thẳm cắn nuốt. Anh chính là vực thẳm đó, cùng lúc khi cô ngắm nhìn anh, anh cũng chăm chú nhìn cô, si ngốc không dời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-xam>